

DÖDEN, FYRA ÅRSTIDER

Text: Robert Vennström

Döden härskar en vinterdag,
bär snö på sina grenar.
Gör det vackert, fruset, men tomt
och själva livet förstenar.
Människan går en sista tur,
en tur ut i det fria.
En gånglåt hörs halta fram,
hur länge är svårt att sia?

Döden är en bastion
så levande i dagen.
Lämnar inga hinder kvar
och känner sig rätt slagen.
I vårens tid står livet brud,
en kamp där någon ger vika.
Livet och döden i blomsterskrud,
så omaka och ändå lika.

Döden vankar en sommardag
som siste man genom grinden.
Ljuset öppnar sig så starkt
under den grönskande linden.
Ett moln skingras i himlens skock,
sänder en skugga till jorden.
Hör inte längre vänners lock!
Men än lever ekot av orden.

Döden är som ett vändgrävt land
där myllan nu gått till vila.
Inga under i höstens namn
där höstvindarna ila.
Det som en gång blir till vår
skapas i denna stunden,
Tiden sveper in alla år
och bygger nytt helt från grunden

Mel: 1983. Vers: 2-4 / 2005

Vers: 1/ 2013

